

Књига пророка Данила – сто шездесет друга

Proročko vreme Rima: otkrivanje viđenja

Jeff Pippenger

2024-03-27

Рим утврђује виђење, и Рим се открива у свом „времену“. Ово је изјава сестре Вајт у којој она износи оно што треба разумети као очигледно:

„Откривење је запечаћена књига, али је уједно и отворена књига. Оно бележи чудесне догађаје који треба да се збуду у последњим данима историје ове земље. Учења ове књиге су одређена, а не мистична и неразумљива. У њој се наставља иста линија пророштва као и у Данилу. Нека пророштва Бог је поновио, показујући тиме да им се мора придати важност. Господ не понавља оно што није од велике важности.”
Manuscript Releases, volume 9, 8.

„Господ не понавља ствари које нису од велике важности“, а „времена“ повезана са Римом понављају се изнова и изнова. Од „велике је важности“ разумети „време“ повезано са Римом, јер управо оно открива Рим као предмет који успоставља визију. Седам пута се у Данилу и Откривењу непосредно указује на хиљаду двеста шездесет година папске владавине.

И говориће велике речи против Свевишњега, и тлачиће свеце Свевишњега, и помишљаће да промени времена и законе; и они ће му бити предани у руке до времена и времена и по времена. Данило 7:25.

И чух човека обученог у лан, који беше над водама реке, када подиже десницу своју и левицу своју к небу, и закле се Оним који живи довека да ће то бити за време, времена и по времена; и када доврши да разбије силу светог народа, све ће се ово свршити. Данило 12:7.

А двор који је изван храма изостави, и не мери га; јер је дат незнабошцима; и они ће газити свети град четрдесет и два месеца. Откривење 11:2.

И даћу власт својој двојници сведока, и прорицаће хиљаду двеста и шездесет дана, обучени у кострет. Откривење 11:3.

И жена побеже у пустињу, где има место припремљено од Бога, да је онде хране хиљаду и двеста и шездесет дана. Откривење 12:6.

И жени беху дата два крила великога орла, да одлети у пустињу, на своје место, где се храни за време, и времена, и по времена, далеко од лица змијина. Откривење 12:14.

И дана му беху уста која говораху велике ствари и хуљења; и дана му би власт да делује четрдесет и два месеца. Откривење 13:5.

Ових седам непосредних упућивања представљају различите посебне пророчке карактеристике Рима. Управо се у тим одломцима Рим открива. Сестра Вајт додаје да су ти периоди такође представљени као „три године и по или 1260 дана“. У Библији не налазите ни „три и по године“ ни „хиљаду двеста шездесет дана“. Сестра Вајт једноставно у складу с тим примењује израчунавање седам упућивања.

„У 13. поглављу (стихови 1–10) описана је друга звер, „слична leopardу“, којој је змај дао „силу своју, и престо свој, и власт велику“. Овај симбол, како је веровала већина protestаната, представља папство, које је наследило силу, престо и власт што их је некада имало старо Римско царство. О тој звери слично leopardу објављено је: „I dade joj se уста која говоре велике ствари и хуле.... I отвори уста своја за хуљење на Бога, да хули на име Његово, и на šator Његов, и на one који живе на neбу. I дано joj би да води rat са светима, и да их победи; и data joj би власт над svakим племеном, и језиком, и народом.“ Ово пророчанство, које је готово истоветно опису maloga roга из Danila 7, несумњиво упућује на папство.

„И дана му беше власт да чини четрдесет и два месеца.“ И, каже пророк, „видех једну од његових глава као смртно рањену.“ И опет: „Који води у ропство, отићи ће у ропство; који мачем убија, мора мачем бити убијен.“ Четрдесет и два месеца исто су што и „време и времена и по времена“, три и по године, или 1260 дана, из 7. поглавља Данила — време током којег је папска власт требало да угњетава Божји народ. Овај период, као што је наведено у претходним поглављима, започео је успостављањем превласти папства 538. године н. е. и окончао се 1798. године. Тада је папа био одведен у заробљеништво од стране француске војске, папска власт примила је своју смртоносну рану, и пророчанство се испунило: „Који води у ропство, отићи ће у ропство.“ Велика борба, 439.

С надахнутим ауторитетом да се такође три и по године сматрају за „време“ које „открива“ Рим, појављују се и друге библијске референце на Рим.

Него вам заиста кажем: многе удовице бејаху у Израиљу у дане Илијине, када се небо затвори за три године и шест месеци, и настаде велика глад по свој земљи. Лука 4:25.

Три и по године Илијине повезују то време са Језавељом, која је симбол папског Рима у цркви Тијатире.

Али имам неколико ствари против тебе: што допушташ жени Језавељи, која себе назива пророчицом, да учи и заводи моје слуге да чине блуд и да једу ствари жртвоване идолима. И дадох јој времена да се покаје за свој блуд, и не покаја се. Откривење 2:20, 21.

„Време“ дато четвртој цркви, представљеној Језавељом, такође је и „раздобље“.

Илија беше човек подложен истим страстима као и ми, и усрдно се помоли да не буде кише; и не паде киша на земљу три године и шест месеци. Јаков 5:17.

Коментаришући да су четрдесет и два месеца исто што и хиљаду двеста и шездесет дана, сестра Вајт поистовећује то раздобље са „тим данима“ на које је Христос указао.

„Овде споменута раздобља — ,четрдесет и два месеца‘ и ,хиљаду двеста и шездесет дана‘ — јесу исто, и подједнако представљају време у којем је Христова црква требало да трпи угњетавање од Рима. Тих 1260 година папске превласти отпочело је 538. године н. е., те би се, према томе, завршило 1798. године. У то време једна француска војска ушла је у Рим и заробила папу, а он је умро у изгнанству. Премда је убрзо потом био изабран нови папа, папска хијерархија од тада више никада није била у стању да врши власт коју је раније поседовала.

„Прогонство цркве није трајало током читавог раздобља од 1260 година. Бог је, у милости према своме народу, скратио време њихове огњене кушње. Предсказујући ‘велику невољу’ која ће снаћи цркву, Спаситељ је рекао: ‘И ако се не би скратили они дани, не би се спасао нико; али изабраних ради скратиће се дани они.’ Матеј 24:22. Утицајем Реформације прогонство је окончано пре 1798. године.” Велика борба, 266.

Христос и сестра Вајт израз „ти дани“ поистовећују са „временом“, које означава папски Рим. Када Данило говори о прогонству које је уследило након постављања папства на престо земље у тридесет првом стиху једанаестог поглавља, он о том времену прогонства говори као о „многим данима“.

И мишице ће стајати на његовој страни, и оскврниће светиште силе, и укинуће свакодневну жртву, и поставиће гадост која пустоши. И оне који безбожно поступају против завета поквариће ласкањима; али народ који познаје Бога својега биће силан и чиниће велика дела. И разумни међу народом поучиће многе; ипак ће падати од мача, и од пламена, од ропства и од пљачке, много дана. Данило 11:31–33.

Рим се открива у вези са пророчким временом које је с њим повезано; зато Павле каже да ће се човек греха открити „у своје време“. Чињеница да Рим утемељује визију, коју, ако је не познајемо, пропадамо, показује зашто је то пророчко време тако често и на толико начина представљено, јер Бог „не понавља ствари које нису од велике важности“. У претходним стиховима означен је и крај тог временског раздобља.

И разумни међу народом поучиће многе; али ће падати од мача, и огња, и ропства, и плена, много дана. А кад буду падали, биће потпомогнути малом помоћи; али ће им се многи придруживати лицемерно. И неки од разумних пашће, да се окушају, и очисте, и убеле, до времена свршетка; јер је још за одређено време. Данило 11:33–35.

„Време краја“ „још је за одређено време“. Јеврејска реч за „одређено“ јесте „моед“ и значи утврђено време или заказани термин. Пророчки значај и важност „одређеног времена“ у књизи пророка Данила препознају се по томе колико се често на њега упућује. Врло мало лаодикијских адвентиста, ако их уопште има, препознаје да је 1989. била „време краја“, те је стога 1989. била одређено време. То је био термин који је Бог одредио, када ће отпечатити знање за покрет сто четрдесет и четири хиљаде. Из тог разлога, књига пророка Данила пружа сведочанства о чињеници да „одређено време“ означава долазак „времена краја“. У осмој глави Даниловој овај пророчки симбол је изложен.

И чух глас човечји између обала Улаја, који повика и рече: Гаврило, учини да овај човек разуме виђење. И он дође близу места где сам стајао; а кад дође, уплаших се и падох ничице; али ми рече: Разуми, сине човечји; јер се виђење односи на време свршетка. А док ми је говорио, пао сам у дубок сан, лицем ка земљи; али ме се дотаче и подиже ме да стојим усправно. И рече: Ево, објавићу ти шта ће бити на последку гнева; јер ће свршетак бити у одређено време. Данило 8:16–19.

Као и у једанаестом поглављу, реч „крај“ у изразу „време краја“ у овим стиховима јесте друга хебрејска реч од оне која се преводи као „одређено“. Време краја представља раздобље које започиње у одређено време. „Одређено време“ (moed) јесте одређени термин, а време краја (хебрејска реч „gets“) јесте временско раздобље које почиње у одређено време. То је „време“ које открива Рим, и то „време“ је толико важно да су крај тог временског раздобља, и раздобље које следи након завршетка тог времена, представљени посредством неколико сведока. У двадесет четвртом стиху једанаестог поглавља Данила, пагански Рим је приказан као онај који влада светом током једног „времена“.

Симболично „време“ износи три стотине шездесет година, јер у библијској години има три стотине шездесет дана. Незнабожачки Рим је владао једно „време“, а папски Рим је владао „за време, времена и по времена“. Савремени Рим влада током симболичног „часа“, или симболичних „четрдесет и два месеца“. После 1844. године нема пророчног времена, стога су „час“ и „четрдесет и два месеца“ раздобље од ускоро долазећег закона о недељи до завршетка људског времена милости. Али незнабожачки Рим је врховно владао од Битке код Акцијума 31. године пре Христа, па све док Константин није преместио престоницу царства у Цариград 330. године. Знамо да следећи стихови говоре о незнабожачком Риму, јер је Христос представљен као „кнез завета“ који ће бити „погубљен“ када је био распет. Сила која је тада владала била је незнабожачки Рим, стога стихови које ћемо сада размотрити указују на незнабожачки Рим.

И на његово место устаће презрена личност, којој неће дати царско достојанство; него ће доћи мирно и ласкањима задобити царство. И силе ће пред њим бити преплављене као бујицом и биће сломљене; па и кнез завета. И после савеза склопљеног с њим поступаће преварно; јер ће напредовати и ојачати с малим народом. Ући ће мирно и на најплоднија места покрајине; и чиниће оно што нису чинили ни оци његови, ни оци отаца његових; раздељиваће међу њима плен, грабеж и богатство; да, смишљаће своје намере против утврђења, али само до времена. Данило 11:21–24.

Реч „против“ у последњем изразу ових стихова заправо значи „из“, и стих казује да ће пагански Рим владати (унапред показати своје намере) „из“ свога утврђења (града Рима) три стотине и шездесет година.

„СТИХ 24. Ући ће мирно чак и у најплоднија места покрајине; и учиниће оно што нису учинили његови оци, нити оци његових отаца; раздељиваће међу њима плен, грабеж и богатство; да, смишљаће своје намере против утврђења, али само за неко време.“

„Уобичајени начин на који су народи, пре дана Рима, ступали у посед драгоцених области и богатих земаља, био је ратом и освајањем. Рим је сада требало да учини оно што нису учинили оци ни оци њихових отаца; наиме, да ове тековине прими мирним путем. Тада је уведен дотле нечувен обичај да цареви завештањем остављају своја царства Римљанима. Рим је на тај начин дошао у посед великих провинција.“

„А они који су тако потпали под власт Рима извукли су отуда немалу корист. Према њима се поступало с добротом и благошћу. Било је то као да им се дели плен и грабеж. Били су заштитени од својих непријатеља и почивали су у миру и сигурности под окриљем римске силе.

„О последњем делу овога стиха, епископ Њутн износи мисао о смишљању намера из утврђења, а не против њих. То су Римљани чинили из снажне тврђаве свога града на седам брежуљака. ‘Још за једно време’; несумњиво пророчко време, 360 година. Од које тачке треба рачунати ове године? Вероватно од догађаја који се износи у следећем стиху.

„СТИХ 25. И подигнуће своју силу и своју храброст против цара југа с великом војском; и цар југа ће се подићи на бој с веома великом и моћном војском; али неће опстати, јер ће сковати замисли против њега.“

„Стихови 23 и 24 доводе нас с ове стране савеза између Јевреја и Римљана, 161. године пре Христа, до времена када је Рим стекао свеопшту власт. Стих који је сада пред нама износи на видело снажан поход против цара југа, Египта, и појаву знамените битке између великих и моћних војски. Да ли су се такви догађаји заиста збили у историји Рима отприлике у то време? — Јесу. Тај рат био је рат између Египта и Рима; а та битка била је битка код Акција. Погледајмо укратко околности које су довеле до овог сукоба.“
Урија Смит, Данило и Откривење, 271–273.

У следећим стиховима Данило поново указује на одређено време и на крај.

И подигнуће своју силу и своју храброст против цара јужнога с великом војском; и цар јужни подигнуће се на бој с врло великом и моћном војском; али неће одолети, јер ће сковати замисли против њега. Да, они који се хране делом његове хране уништиће га, и његова ће војска преплавити; и многи ће пасти побијени. И срца оба ова цара биће окренута на зло, и говориће лажи за истим столом; али неће успети, јер ће крај још бити у одређено време. Тада ће се вратити у своју земљу с великим богатством; и срце ће му бити против светог завета; и учиниће велика дела, па ће се вратити у своју земљу. У одређено време вратиће се и доћи према југу; али неће бити као пређашње, ни као потоње. Данило 11:25–29.

У осмој глави Гаврило је указао да ће се „хазон“, виђење о две хиљаде пет стотина и двадесет година, окончати у одређено време, и тада ће започети раздобље представљено изразом „време краја“. У овом одломку, одређено време јесте крај три стотине и шездесет година током којих ће пагански Рим врховно владати светом. У овом одломку нема „времена краја“, јер није било ничега запечаћеног што би требало да буде откривено на

крају тог раздобља историје.

У осмој глави Даниловој, виђење о „последњем крају“ гнева, који је представљао две хиљаде пет стотина и двадесет година што су се завршиле у исто време кад и две хиљаде три стотине година, било је запечаћено до „времена свршетка“, јер је 1844. године, која је била одређено време за оба виђења, светлост трећег анђела била отпечаћена. У Данилу 11, стихови тридесет до тридесет шест, на крају „првог гнева“ 1798. године, требало је да наступи раздобље представљено као „време свршетка“, када је светлост првог анђела била отпечаћена. Стога, временско пророчанство о паганском Риму није имало време свршетка, него само одређено време, које је означавало када се навршило три стотине и шездесет година; али су одређено време 1798. године и одређено време 1844. године оба отпечатила поруку коју је требало разумети у раздобљу представљеном као „време свршетка“.

Rim se otkriva onako kako je proročki predstavljen u svome proročkom vremenu. „Vreme, vremena i po vremena“, „četrdeset i dva meseca“, „hiljadu dvesta i šezdeset dana“ i „tri i po godine“ neki su od različitih simbola koji predstavljaju razdoblje kada je papstvo vladalo tokom Mračnog doba. Vremenski period koji povezuje pokret milerita sa pokretom sto četrdeset i četiri hiljade iznosi sto dvadeset i šest godina. Sto dvadeset i šest je takođe simbol za hiljadu dvesta i šezdeset dana, jer je desetak ili desetina tog broja. Sto dvadeset i šest godina od pobune 1863. do određenog vremena 1989. godine, poistovećuje 1989. kao Božje određeno vreme sa Njegovim narodom poslednjih dana.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Како да истражујемо Писмо? Да ли да побијамо своје коце догме један за другим, а затим настојимо да сав Писамски текст усагласимо са својим већ утврђеним мишљењима, или да своје замисли и гледишта изнесемо пред Писмо, и да своје теорије са сваке стране меримо Писмом истине? Многи који читају, па чак и поучавају Библију, не схватају драгоцену истину коју поучавају или проучавају. Људи прихватају заблуде, иако је истина јасно обележена; и кад би само своја учења доносили Речи Божјој, а не читали Реч Божју у светлости својих учења, да би доказали исправност својих замисли, не би ходили у тами и слепилу, нити би неговали заблуду. Многи речима Писма дају значење које одговара њиховим сопственим мишљењима, и тако, својим погрешним тумачењима Божје речи, заводе сами себе и варају друге. Када приступамо проучавању Божје речи, треба то да чинимо смиреним срцима. Сваку себичност, сваку љубав према оригиналности, треба одложити. Мишљења којих смо се дуго држали не смеју се сматрати непогрешивим. Управо је неспремност Јевреја да се одрекну својих одавно утврђених предања довела до њихове пропасти. Били су решени да не виде никакву ману ни у својим мишљењима ни у својим тумачењима Писма; али ма колико дуго људи заступали извесна гледишта, ако она нису јасно поткрепљена писаном Речју, треба их одбацити.

„Они који искрено желе истину неће оклевати да своја становишта изложе испитивању и критици, нити ће се љутити ако се њиховим мишљењима и идејама противречи. Такав дух негован је међу нама пре четрдесет година. Окупљали смо се оптерећених душа,

молећи се да будемо једно у вери и науци; јер смо знали да Христос није раздeљен. Једна по једна тачка постајала је предмет испитивања. Озбиљност је обележавала та већа испитивања. Свето писмо отварано је са осећањем страхопоштовања. Често смо постили, да бисмо били боље оспособљени да разумемо истину. После усрдне молитве, ако нека тачка не би била схваћена, о њој се расправљало, и свако је слободно износио своје мишљење; затим бисмо се поново приклонили у молитви, и усрдне молбе уздизале су се ка небу да нам Бог помогне да будемо сасвим сложни, да бисмо били једно, као што су Христос и Отац једно. Многе сузе су биле проливане. Ако би један брат укорио другога због спорости у схватању, зато што није разумео неки одломак онако како га је он разумео, онај који је био укорен касније би узео свога брата за руку и рекао: 'Немојмо жалостити Светога Духа Божјег. Исус је с нама; сачувајмо понизан и поучљив дух;' а брат коме су те речи биле упућене рекао би: 'Опрости ми, брате, нанео сам ти неправду.' Потом бисмо се приклонили у новом времену молитве. Много часова проводили смо на тај начин. Обично нисмо заједно проучавали дуже од четири часа одједном, али понекад би цела ноћ била проведена у свечаном испитивању Писма, да бисмо разумели истину за наше време. У неким приликама Дух Божји би сишао на мене, и тешки делови постајали су јасни посредством Божјег одређеног начина, и тада је владало савршено сагласје. Сви смо били једне мисли и једнога Духа.

„Најусрдније смо настојали да Свето писмо не буде изопачавано како би одговарало мишљењима било ког човека. Трудили смо се да наше разлике сведемо на најмању могућу меру тиме што се нисмо задржавали на питањима од споредне важности, о којима су постојала различита мишљења. Али терет сваке душе био је да се међу браћом успостави такво стање које би одговарало Христовој молитви да његови ученици буду једно као што су он и Отац једно. Понекад би се један или двојица од браће тврдоглаво супротставили изложеном гледишту и испољавали природна осећања срца; али када би се такво расположење показало, прекидали бисмо своја истраживања и одлагали свој састанак, да би сваки имао прилику да оде Богу у молитви и, без разговора с другима, проучи спорно питање, тражећи светлост с неба. Са изразима пријатељства растајали смо се, да бисмо се поново састали што је пре могуће ради даљег истраживања. Понекад је Божја сила силазила на нас на нарочит начин, и када би јасна светлост открила тачке истине, заједно бисмо плакали и радовали се. Волели смо Исуса; волели смо једни друге.“

„У тим данима Бог је чинио за нас, и истина је била драгоценост нашим душама. Неопходно је да наше данашње јединство буде таквог карактера да може издржати пробу искушења. Ми смо овде у школи Учитеља, да бисмо били оспособљени за школу горе. Морамо научити да подносимо разочарање на христолик начин, а поука коју ће нас то научити биће нам од велике важности.

„Имамо многе поуке које треба да научимо, и многе, многе које треба да одучимо. Само су Бог и небо непогрешиви. Они који мисле да никада неће морати да се одрекну неког драгог гледишта, да никада неће имати прилике да промене мишљење, биће разочарани. Све док се с упорном постојаношћу држимо својих сопствених идеја и мишљења, не можемо имати оно јединство за које се Христос молио.“ Review and Herald, July 26, 1892.

